

VİSAL

BLOG

BİR KAVUŞMA MİSALİ

İÇİNDEKİLER

01

BAŞLARKEN

02

BULUTLARIN BAŞLADIĞI
YERDE

04

BİR TIR GEÇTİ

05

SÜRGÜNDEKİ GÜNLER

07

VİSAL PODCAST

08

MERDİVENLER

11

BİLMİYORDUM

12

GÖÇMEN KUŞLAR

14

BULMACA

15

BALIKLAR AĞLAMAZ

16

NÖTR ADAMLAR

18

KELEBEĞE
MEKTUPLAR - 1

19

RENKLER

24

İLETİŞİM BİLGİLERİ

Başlarken

Bu bir editör yazısı değil çünkü bizim editörümüz hem çok hem yok. Aramızdan birine "editör" diyemeyiz çünkü editörün yaptığı tüm işleri birlikte yapıyoruz.

Bu dergiye bakınca "nereden nereye" diye düşünüyoruz. 2023 yılının başında blog sayfamızı açmaya karar verdiğimizde buraya kadar gelebileceğimizi tahmin etmemiştik. Bu yıl boyunca yazı yazdık, site kurmayı öğrendik, gönderi tasarlamayı öğrendik, düzenli bir şekilde içerik ürettik, podcast kaydettik, ses kaydı düzenlemeyi öğrendik ve sosyal medya aracılığıyla okuyuculara ulaşmaya çalıştık.

"Bir kavuşma misali" olsun deyip Visal Blog'u kurduğumuzda hayalimiz kendi yazılarımızı düzenli bir şekilde paylaşmaktı. Hepimiz bir şeyler yazıyorduk ve çevremizde de yazmak isteyenler olduğunu fark ettik. Bu dergi bizim bir yıllık emeğimizi toplama şeklimiz. Umarız ki okurken güzel vakit geçirirsiniz ve yazdıklarımız size bir şeyler katabilir.

Belki ikinci sayımızı da çıkarırız ve orada tekrar görüşürüz.

Esra (Tan)
Betül (Lumi)
Yağmur (G.Nore)
Merve

BULUTLARIN BAŞLADIĞI YERDE

Lumi

*Bu bir rüya, gördüğümde gözlerim kapalı mıydı bilmiyorum.
Bu bir masal, uyumadan önce mi dinledim bilmiyorum.*

Mavi gökyüzüyle yeşil çimenlerin arasında bir yerlerde karşılaşmışız. Bilmediği şehirde yol soran iki kayıpmışız. Biri hayallerini düşürdüğü köşeyi, diğeri kaçacak bir kuytu arayan iki yabancıymışız. Sanki sen buralardanmışsın gibi ben sana yolumu sormuşum. Bilmiyorum, demişsin. Senin sorduğun adresi de ben bilmiyormuşum. Beraber aramaya başlamışız. Bilmediğimiz yollardan, daha önce hiç geçmediğimiz sokaklardan geçmişiz. İsmi bilmediğimiz apartmanlardan sonra gelen ışıklardan sağa sonra da sola dönmüşüz. Işıkla karanlığın arasından geçen ince patikadan sessiz adımlarla gürültü çıkararak geçmişiz. Altından ne kadar su geçtiğini bilmediğimiz köprülerden ve uyumayan kaldırımlardan yürümüşüz. İki yabancıymışız ilk başta, yabancı yollarda yürürken tanışmışız. İçlerimizi dökmüşüz arkamızı toplamadan ve sorular sormuşuz cevabını bilmeden. Gece olduğunda da, gece bittiğinde de yalnız yürümemişiz. Gölgelerimizden ve fırtınalardan kaçmışız. Gözlerimize ve birbirimize sığınmışız. Yolda yeni umutlar toplamışız. Yol kısalmamış, döndüğümüz her köşe yolumuzu uzatmış. Tam bulduk sanmışız, beraber topladığımız umutları harcamışız. Girilmez yol, demiş turuncu yerekli soğuk sesli adam. Tüm umutsuzluğumuzla oturabileceğimiz bir bank aramışız.

Tüm parklardaki banklar doluymuş. Karşılıklı iki salıncak bulmuşuz. Oturabilmek için ayrılmamız gerekmiş. Tek kalmışız, birbirimizi izleyerek beklemişiz. Bağırarak konuşmuşuz, birbirimize sadece seslerimiz ulaşabilmiş, ellerimiz uzak kalmış.

Sallanmaya başlamışız, tüm gücümüzle çıkabildiğimiz kadar yükseğe çıkmışız. Eğer ikimiz de aynı anda en yükseğe çıkabilirsek tekrar beraber olabilirmişiz. Birbirimizi yakalamak için çok uğraşmışız. Sallanırken cebimizden geçtiğimiz yollar düşmüş. Rüzgar hırpalamış yüzümüzü.

Ve sonra olmuş. Aynı hızda ve aynı anda sallanmayı başardığımızda; en tepede kısa ama uzun bir süre beraber olabilmişiz. Ayaklarımızın uçları dokunmuş. Bağıramadığımız ne varsa fısıldamışız. Kocaman gülümsemişiz. Ne kadar sürdüğü önemli değilmiş. Çünkü hayallerin düştüğü köşe ve kaçılacak kuytu o anmış. Tekrar aşağı inmişiz, tekrar yukarı çıkmışız ve yukarıda bulutların başladığı yerde birbirimizi bulmuşuz.

**Bu bir rüya,
gördüğümde
gözlerim kapalı
mıydı
bilmiyorum.
Bu bir masal,
uyumadan önce
mi dinledim
bilmiyorum.**

Bir Tır Geçti

Bir tır geçti üstümden,
Sırtındaki iyi dilekleri okudum.
Ayaz esmekteydi pencereden
Ve ben tavanı unutmuştum.
Ağır kar topları doldurdu odamı,
Odam beyaza büründü, kapattı üstümü.
Boşver bedenimi, üşüyen ruhumdu.

Bir tır geçti üstümden
Geceler boyu
Sırtıma kuru yapraklar birikti.
Bir ağaç buldum ve seslendim:
Nasil saliveriyorsunuz bu yaprakları?
Atıveriyorsunuz sırtınızdan yükü?
Bir tır geçti üstümden ve ben yolda kaldım.

Çıplak odunların arasında yürürken fark ettim:
Ezilip büzülen, kambur gezen bir bendim.
Onlar bana sinirlendi, ben yollara.
Beyaz örtülü bir yaprak çuvalı,
Bu ben miydim?

Bir tır geçti üstümden
Çünkü yollarda uyudum.
"Ayaz mıydı gözünü kör eden?"
"Yardım istemedin kimseden?"
Oysa yardıma bir tır geldi,
O da üstümden geçti.

Tan

SÜRGÜNDEKİ GÜNLER

G.Nore

Onurumuzu ayakları altına alan Prens Eric Marschald'a:

Yeni keşfettiğimiz bir şarkıdan sıkılmamız için onu kaç defa dinlememiz gerekirdi? 5? 10? Yoksa başka yeni bir şarkı keşfederek bu şarkının eski olmasını sağladığımızda mı? Yeni eski, eski yeni... Aslında hepsi zamanına göre terazinin aynı tarafında ağırlık göstermiyorlar mıydı? "Yatma vaktimiz geldi efendim, ışıklar birazdan söndürülecek." Kapımda durup içeriye girmeye cesaret edememiş uşağım hızlı adımlarla kaybolurken parmaklarım arasında tuttuğum kalemimi masama bıraktım. Kağıdın üzerindeki mürekkep hızla kururken yeni yazmış olduğum bestenin son kontrolünü yapıyordum. Yıllarım bu ıssız odada geçmişken kendimi tek adayabildiğim şey yazdığım bestelerim olmuştu.

Her gece farklı ilhamlarla tanışırken sabahına onları elle tutulur bir şekilde kağıda döküyorum. Bu benim burada kalmama yardımcı olan tek şeydi. "Efendim bu son uyarım olacak, lütfen yatağınıza dönün!" Uşağımın yanındaki güvenlikle görevli asker yatağımın yanına geçerken yavaşça ayaklandım. El bileklerimdeki kelepçeler aşağı doğru ağırlık yapıyor olsalar bile buna alışmıştım. Yatağıma oturan asker ilk olarak sol kolumdaki kelepçeyi açmış ve yatağımın kenarındaki tutunacaklara bağlamıştı. Aynı işlemi diğer bileğim ve ayaklarım için de yaparken uşağım dikkatimi çekmek için boğazını temizledi. "Efendim babanızdan bir mektup geldi izninizle onu okumak istiyorum."

Son kontrolleri yapan askeri görmezden gelirken uşağımı başımla onayladım.

“Onurumuzu ayakları altına alan Prens Eric Marschald’a,
İkiz kardeşin Prenses Elenior ile beraber işediğiniz suçtan ötürü müebbet olarak almış olduğunuz cezanın iki yıl beş ayını doldurmuş bulunmaktasınız.
Kraliyet hanedanı ve halkı sizi lanetlemektedir. Ölümünüzün bizlere mutluluk getirmesi umuduyla, Kral Zack Marschald.”

Yeni şarkınızdan başka bir şarkı keşfettiğinizde kurtulursunuz demiştim ya hani işte ben onu sadece bu mektupta gerçekleştiremiyordum. Her ay bana ve kardeşime güya “babamız tarafından” gelen aynı mektuba katlanamayan bana da alışmak zorundaydım. Dişlerimi sıkarak gözlerimi kapattım. Bu mektuplara tepki göstermeyi yedinci ayından itibaren bırakmıştım ama her zamanki gibi içimdeki “Acaba?” sorusunu susturamamak canımı sıkıyordu.

“Çıkabilirsiniz!”

Kapanan kapı ile beraber düşüncelerimle yalnız kalırken kardeşimle iletişime geçmeye çalıştım. Her gece ilhamlar gelmeden önce boşa giden iki saati güçlerimi tekrar kullanmaya çalışmakla geçirsem dahi bu oda buna engel oluyordu.

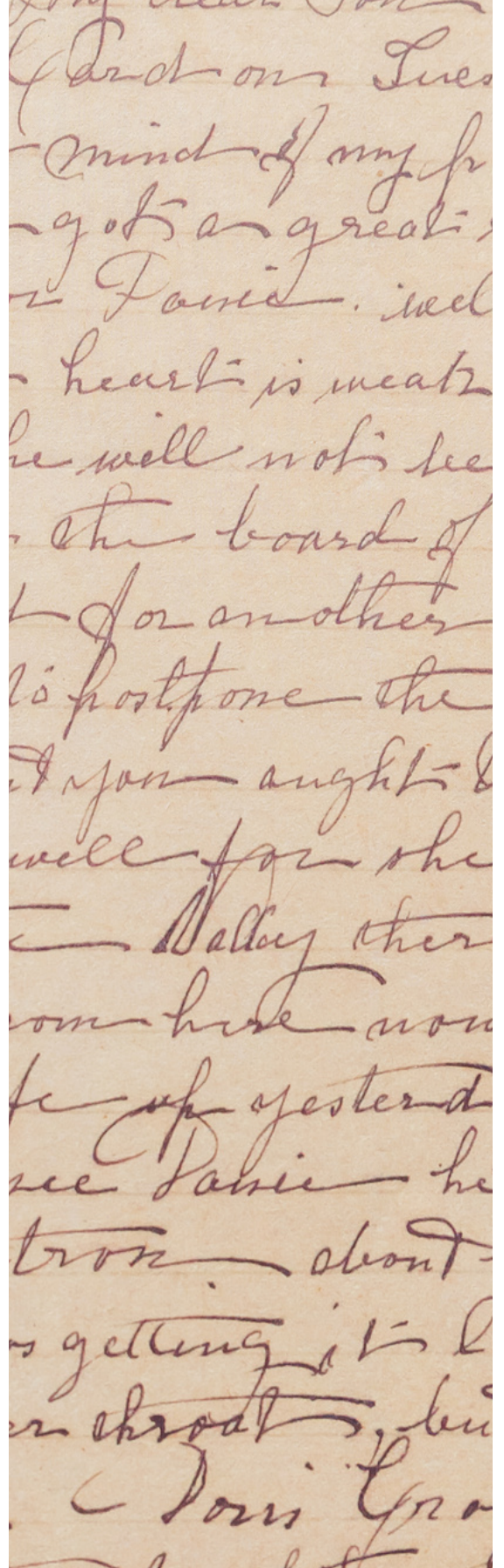
Koridorun kapanan ışığıyla beraber gözlerimi de kapatırken bu odaya ilk girdiğim anda ettiğim yeminimi tekrarladım.

Er ya da geç buradan çıkacağım.

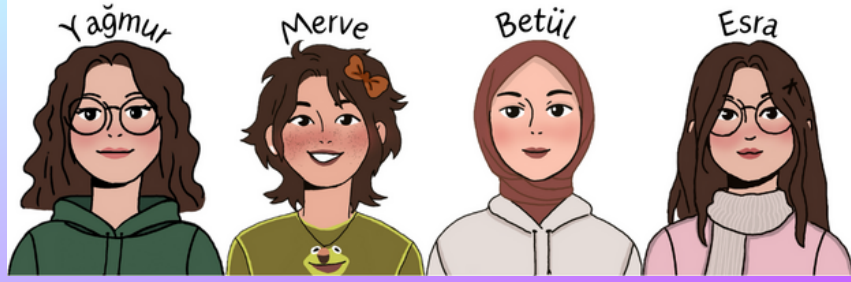
Er ya da geç güçlerime tekrar kavuşacağım.

Er ya da geç kardeşimi buradan kurtaracağım.

Geceye dair son sözlerim bunlar olurken kafamda dönüp duran çarklar sonunda çalışmaya başlamışlardı.

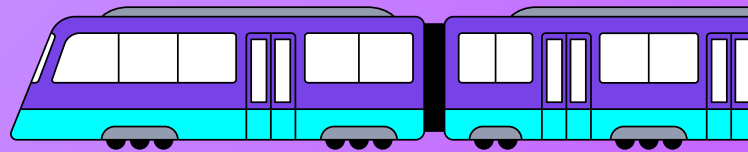

VİSAL PODCAST

Aralık ayında dört admin kafa kafaya verip okuduklarımız ve yazdıklarımız hakkında eğlenceli podcastler çekmeye karar verdik. Marmarayın her durağında farklı bir konu hakkında konuşuyoruz. Spotify'da bizi takip ederek destek olabilirsiniz.

Öneri ve görüşlerinizi podcastin yorumlar kısmında veya sizdengelenlervisal@gmail.com adresiyle bize bildirebilirsiniz.

MERDİVENLER

Tan

*Bazen yanlışlıkla kapıları süzüyorum.
Sanki biri beni izliyor gibi hissedince hemen başımı çeviriyorum.*

Aşağı iniyorum dairenin demir kapısını ardımdan çekip. Asansöre binemiyorum, boğuyor beni asansörler. Tozlanmış gri mermer merdivenlerden inerken hep yaptığım şeyi yapıp adımlarımı sayıyorum.

Bir alt kattayım. Her katta tek daire var. Merdiven boşlukları minicik. Bu katı özellikle sevmiyorum çünkü her seferinde burada yavaşlıyorum. Alt komşumuzun kapısının önündeki ayakkabı pazarını aşmam gerekiyor. Her seferinde içeriden sesler duyuyorum. Gece olsa bile, ne gürültülü bir aileler.

Sonraki katta bir adam yalnız başına yaşıyor. Karısı geçen sene öldü, tüm apartman mevlidine katılmıştı. Yalnız başına kaldı ama üst katın sesiyle teselli olacağına şikayet ediyor. Ben yalnız yaşasam evde ses olsun isterim. Yoksa çok korkunç gelir sessizlik, Allah göstermesin. Bir dize merdivenden sonraki katta kedisi olan küçük bir aile yaşıyor. Hiç bilmiyorum evde kedi beslemek nasıl bir şey. Çalışıyor ev sahibi, kediyi evde mi bırakıyorlar acaba? Çünkü bazen bahçede karşılaşıyoruz kediyle.

Her gün in çık, ezberledim katları. Şu kapının önündeki deri botlar hoşuma gidiyor. Şu saksılara bazen aşağı inerken dalıp gidiyorum. Merdiven boşluğuna vuran güneş ışığı uyandırıyor beni. Bazen yanlışlıkla kapıları süzüyorum. Sanki biri beni izliyor gibi hissedince hemen başımı çeviriyorum. Kimse beni geçerken görmek için o küçük deliğin başında beklemeyecek. Yine de tırsıyorum.

Yavaşça bir kat daha iniyorum. Terkedilmiş kata. Buz gibi. Aylardır böyle burası. Önce de soğuktan ama kapısı açılıyordu arada bir. Aşureler içeri girebiliyordu. İçeriden aidat çıkabiliyordu. Işık vardı, ses yoktu çok ama can vardı. Zil çalınca bir çift gözün görüneceği kadar kapısı açılırdı. Şimdi uzun uzun bakıyorum demir kapıya. Biliyorum beni kimse göremez.

Bıktım beklemekten, okula yalnız gitmeye alıştım, hastalanınca ödevimi kardeşim getiriyor artık. Bu kapının altından soğuk hava çıkıyor, cereyan çorap giymediğim zaman terlikli ayaklarımı gıdıklıyor.

Gıdıklamanın bir çeşit işkence olduğu geliyor aklıma. Tırsıp merdivenlere dönüyorum. Ondaki sonrakileri göremiyorum. O kapının altından gelen cereyan aklıma çeliyor, yakalayıp kendine hapsediyor.

Ben devam edemezken kendimi binanın dışında buluyorum. Bir kargaşanın içinde, kocaman bir kamyon. Yine geldiler sanıyorum. Telefonum çalıyor. Annem, "Kızım okuldan dönerken bakkala uğra ekmek al, akşam yeni komşumuz yemeğe gelecek." diyor. Ne ara tanıştınız demeden aklıma daha önce birbirlerini tanıyabilme ihtimalleri geliyor. Hoplaya zıplaya okula gidiyorum. Gün çok hızlı geçiyor. Okul çıkışı sırt çantamla bir solukta apartman merdivenlerini çıktıktan

sonra kapımızın önünde duruyorum. Zile basmadan tüm ayakkabıları tarıyorum. Hangisi kimin? Onunki nerede? Siyah bir spor ayakkabı arıyorum. Umudum çatı katına saklanıyor, battaniyesini başına çekip günlüğüne sarılıyor. Elim zile gidiyor, sonra vazgeçiyorum. Sırt çantamı kucağıma alıp soğuk merdivenlere oturuyorum. Merdivenler bana benziyor, renksizler. Her gün herkes üstlerine basıyor. Yine de sapasağlamlar. Yukarı da çıkarıyorlar isteyenleri aşağı da indiriyorlar. Bekleyişleri de merdivenler görüyor, ayrılışları da. Nefes almayı unutuyorum da içeriden sesler geliyor sanki. Çocuk sesleri bunlar. Alt komşudan mı geliyor bizim evdeki misafirlerden mi? Birazdan telefonum çalacak ve annem neden geciktin diye soracak. Aklıma elimdeki ekmeği kapı koluna asıp kaçmak geliyor. Tek yolun birazdan içeri girmek olduğunu biliyorum ama olmayan siyah ayakkabıların ipleri beni merdivenlere bağlıyor. Kafamı yerdeki fayanslara eğiyorum. Bana bir işaret gönder Allah'ım, ne olursa. Yoldan bir araba geçerse kalkıp içeri gireceğim. Kuş sesi duyarsam gireceğim. Kapıya yürüyen bir böcek görürsem bile gireceğim. Sadece bir işaret gerek ikna olmama.

Şimdi uzun uzun bakıyorum demir kapiya. Biliyorum beni kimse göremez.

Sanırım zavallı duam ulaşıyor, soğuk koridorun otomatik ışığı yanıyor. Kendi gölgemi ayaklarımın arasında görüyorum. Merdivenlerde adım sesleri yankılanıyor. Sanki bizim kata çıkıyor gelen. Kim acaba diye düşünmeden edemiyorum. Eğer ayak sesleri kesilirse içeri gireceğim. Durmuyor yankılanma, gittikçe yaklaşıyor. Çok yakın diye mırıldanıyorum. Lütfen kaybol, çok yakın...

Merdivenlerin soğuğuyla ağırlaşmış başımı kapı deliğine kaldırmaya çalışıyorum. En fazla düz bakacak kadar kaldırılabiliyorum. Soğuk beynime işlemiş, başımın ağrımaya neden oluyor. Ayak seslerinin son bulunduğu yere dönüyorum kim olduğunu anlamak için. Kimse hareket etmediğinden otomatik ışık sönüyor. Loş ışıkta bir çift siyah ayakkabı görüyorum. Ağrıyan başımı zorlukla kaldırıyorum, yüzüne bakmak istiyorum. Çok sessiz. Değişmiş mi dersin? Özlemlerimle renk değiştirmiş duygularım merdivenlerin soğuğuyla kaskatı kesilmiş, hareket edemiyor.

Ne denir, hoş mu geldin?

Sessiz bir uğultuyla başladı ilk olarak. Hiç fark etmedim oysa ki sebebini. Her zamanki gibi ertelemiştim belki de. Bilmiyordum...

İkinci günün sabahı bir mesaj geldi telefonuma. Daha önce hiç kimse bana karşı böyle konuşmamıştı. Üzuldüm ama çok da uzun sürmedi sanki içten içe bu anın geleceğini biliyormuşum gibi hissettim. Gözlerimi telefonda çekip tavana diktim ve o an anladım her şeyi. İhanete uğramıştım. Ya da ben mi ihanet etmiştim? Bilmiyordum...

Zamanla her şey unutulur derler sebepsizce. Ama aslında her şey kafamızın içinde bir köşede tutuklu kalırdı. Peki bu geçecek miydi? Neden olduğunu bile bilmediğim bir şeyin acısını çekmem. Belki de çekemem. Kalbim acısın isterken üzülememek... Belki de yeteri kadar duygu kalmamıştı içimde ya da o an öyle hissetmek istememişim. Bilmiyordum...

Zaten, ne biliyordum ki...

G.Nore

Bilmiyordum

Geçecek miydi?
Kalmamıştı içimde
Yeteri kadar duygu?
İhanet
Bir mesaj geldi
Zaten, ne biliyordum ki...
Bu anın geleceğini biliyormuşum gibi
Üzuldüm
Hiç il
Unutulur
Z A T E N
B

GÖÇMEN KUŞLAR

Lumi

Biz göçmen kuşlarız, demişti büyük kuşlardan biri.

"Kış gelmeye başladığında sıcak ülkelere uçarız. Denizleri, dağları, kayalıkları ve vadileri aşarız. Baharı yaşayabileceğimiz yabancı ve uzak bir yerler bulmamız gerekir. Biz istesek de istemesek de bu böyledir. Bu senin ilk göçün olacak, hadi git ve güzelce uyu. Yarın sabaha kanatların hazır olmalı." Yavru kuş önce anlayamadı neler olduğunu. Yumurtadan çıktığından beri aynı bacadaki aynı yuvada yaşamıştı. Annesinin uzaklardan yemek getirmesini kardeşleriyle beklemiş, uçmayı bu çatıda öğrenmişti. Bacanın kırılmış tuğlaları ve çatının kırmızı kiremitlerini ezbere biliyordu, her bir ayrıntısı zihnine kazınmıştı. "Ev" ne demek diye sorsalar kiremit ve tuğlaları anlatmaya başladılar.

Ve şimdi sadece hava soğuyor ve kış geliyor diye göç mü etmeleri gerekiyordu, üstelik ertesi sabah. Bu kadar erken olmasa olmaz mıydı ki?

"Göç" ne demek bilemeyecek kadar yeniydi bu dünyada. Anladığı kadarıyla gitmek, çok uzaklara gitmek demekti. Peki nereye? Sadece sıcak olması yetiyor muydu, çok uzak olmayan sıcak bir yerler vardır belki de. İstedığı zaman o bildiği bacaya geri dönebileceği kadar yakın ve sıcak bir yerler olmasını istedi. Havanın soğumamasını istedi. Uzaklaşmak istemedi. Uyu demişlerdi ona ama eğer ertesi sabah gideceklerse bu gece uyuyamazdı. Yıldızları izlemek istiyordu. O uzak yerlerde de yıldızlar var mıydı acaba?

Buradaki kadar güzel parlıyorlar mıydı? Risk alamazdı, yıldızları unutmayı göze alamazdı. Tüm gece uyanık kalıp yıldızları izlemeliydi. Parlayan, daha çok parlayan, daha da çok parlayan bir sürü yıldız... Korktu. Ya bu yıldızları son görüşüyse? Daha çok korktu. Bir tane bile yıldız olmayan bir gökyüzünün altında uyumaktan korktu.

Kardeşlerinin nasıl da uyuyabildiğine şaşırı. Onlar için önemli değil miydi göç edecek olmak? Hepsisiyle aynı gün yumurtadan çıkmışlardı ama aralarında göç etmekten korkan bir tek oydu. Belki diğerleri de korkuyordu ama uyuyarak kaçıyorlardı korkudan. Evet evet, böyleydi. Göç etmekten korkmamak imkansızdı çünkü. Soğuk havalardan neden kaçtıklarını düşündü. Birbirlerine daha da yakınlaşıp ısınabilirlerdi. O zaman kış ve soğuk onlara zarar veremezdi. Belki de çok küçüktü, fazla yavruydu bunların hepsini anlayabilmek için. Biraz daha büyümüş olmak istedi, o zaman her şeyi daha iyi anlardı. Göç ettikten sonra ne olacaktı acaba, geri dönecekler miydi? Soğuyan havaların tekrar ısındığını, mevsimlerin değiştiğini, bir zaman sonra yine göç edip geri döneceklerini bilmiyordu. Soğuyan havalar tekrar ısınmaz, başlayan fırtınalar asla bitmez, kış başlarsa bir daha yaz gelmez sandı. Soğuk ve kış onu yıldızlardan ayıracaklardı. Soğuktan ve kıştan nefret etti.

Hafifçe esen serin bir rüzgar tüylerini dalgalandırdı. Saatin ilerlediğini fark etti, zamanı dolmak üzereydi. Güneşin doğmasına çok az kalmıştı. Güneş doğduğunda tüm kuşlar uyanacaklardı ve sonra da göç denen o korkunç olay yaşanacaktı.

Ne yaptığını çok düşünmeden yuvadan havalandı ve uçabildiği kadar çok uçtu. Yıldızlara yaklaşabildiği kadar yaklaştı, veda etmek istiyordu. Yıldızlar onun eksikliğini çekmeyecekti ama o yıldızları özleyecekti. Bildiği ve tanıdığı ne kadar ağaç varsa hepsinin arasından süzüldü.

Uçan, yüzen, koşan ve zıplayan bütün canlılar uyuyordu. Sadece yavru kuş uyanıktı ve çok da güçlü olmayan kanatlarıyla unutmak istemediği her yerden geçti. Güneş gecenin karanlığını açmaya başladığında, o sevdiği ve her zaman seveceğine emin olduğu bacaya geri döndü, yuvasına geri döndü. Diğer kuşlar uyanana kadar yuvada olmanın verdiği rahatlığın tadını çıkardı. Özleyecekti hem de çok özleyecekti. Bir daha böyle bir bacaları ve yuvaları olacak mıydı bilmiyordu. Ama bilmediği başka şeyler de vardı. Yıldızların her yerde olduğunu ve göç denen yolculuğun mevsimler değişince tekrarlandığını, geri döneceklerini bilmiyordu. Yavruydu, gidince geri dönülemez sanıyordu. Güneş doğdukça yıldızlar silindi, yavru kuş son yıldız da kaybolana kadar gökyüzüne bakmayı bırakamadı. Yıldızlar kayboldukça uyuyan kuşlar uyandılar birer birer. Tüm sürü uyandığı zaman hepsi birden havalandı. Kanatlarını zorlayarak katıldı sürüye. Bulutların arasında diğer kuşlarla beraber uzaklaşırken dönüp arkasına baktı. Özleyecekti.

1: 2023'te yazı paylaştığımız son ayın son harfi

2: Kırmızı rengini kullandığımız ayın ilk harfi

3: Kürk Mantolu Madonna'nın yazarının ilk harfi

4: Bloğumuzda paylaştığımız ilk şiirin ikinci harfi

5: Mahlası dört harfli olan yazarımızın ilk harfi

6: Şubat ayında kullandığımız rengin ikinci harfi

7: G.Nore tarafından yazılan bir mektup serisinin ilk harfi

8: Sitemizdeki menü kısmının ilk maddesinin ilk harfi

9: Bloğumuzun ilk harfi

10: Irak kelimesinin eş anlamlısının ilk harfi

11: Dizelerden oluşan yazı türünün ilk harfi

12: Tan'ın eylülde yazdığı şiirin son harfi

13: Sizden gelen ilk yazının yazarının birinci harfi

14: 2023'te yazı paylaştığımız son ayın ilk harfi

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

Balıklar Ağlamaz!

Yine bir gün güneş doğduğunda ve odaya dolan ışıkla etrafı net görebildiğinde her zamanki garip yerinde olduğunu anladı. Her seferinde bu arkası görünen ama bir türlü geçilemeyen yerde başlıyordu gününe. Her gün onu garip şekilli kırıntılarla besliyorlar, kendi aralarında eğlenerek lakap takıyorlar ve yalnız başına burada bırakıyorlardı. Birkaç haftada bir suyunu değiştiriyorlar ve onu mutlu ettiklerini düşünerek vicdanlarını rahatlatıyorlardı. Halbuki bir saniye yüzüne bakan anlayacaktı mutlu olmadığını. Her gün aynı yerde dönüp duran ve yemek saatleri birilerine bağlı olan biri mutlu bir şekilde yaşayabilir miydi? Bunu onların zaten biliyor olması gerekmiyor muydu? Okyanustakilere, denizdekilere ve akarsudakilere özeniyordu. Kuru bir hasret vardı içinde. Satıldığı yere çok küçükken getirilmişti ama doğduğu yerin anılarını sisli bir perdenin ardında kalmışçasına hatırlıyordu. Ailesini hatırlıyordu. Eskiden yaşadığı kayalık bazen gözünün önünden gitmiyordu. Kendisine anlatılan masallar birden hatıralar kapısını tıklıyordu. Hatırlıyordu kendisine anlatılan iki balığın masalını. Evet, bunu çok iyi hatırlıyordu; Dünyaya gelmeden önce iki balık kuyrukları bitişik bir şekilde yaratılır. Bu halde asla yüzemeyeceklerini anladıklarında kuyruklarını koparmak zorunda kalırlar ve derin sulara karışırlar. Zihinlerini hayatları boyunca ayırdıkları balık meşgul eder. Bu yüzden düzgün düşünüp karar veremezler. Afallarlar.

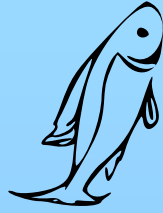
Belki de insanlar bu yüzden balıkların unutkan olduğunu düşünüyordular. Odayın kapısı yavaşça açıldı.

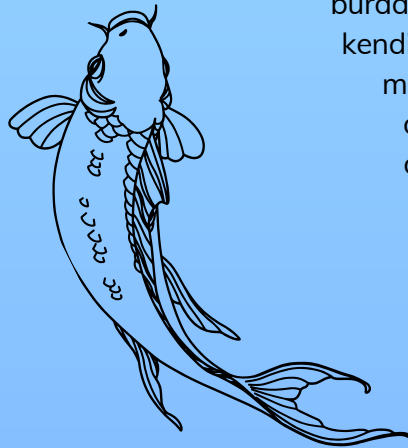
İşte yine geliyordu elindeki yem kabıyla. Kısa hayatında her gün gördüğü tek balık yem paketin üstündeki turuncu balıktı.

Bunu fark ettiğinde donakaldı, yaşadıklarını düşündü. Tüm bunları hak etmiş olması mümkün müydü? O kimseye zararı dokunmayan bir hayvandı ve şu an içinde dönüp durduğu şey sıcaktan kavruluyordu. Belki kendini evde gibi hissetmesi için çeşitli resimler asmışlardı ve plastik maketler koymuşlardı, ama ne kadar işe yarayabilirdi ki? Hepsi sadece özlemi daha kötü hissetmesine yol açıyordu. Geldiği yerden kalan hatıraları bir bir siliniyordu. Hatıraları azaldıkça içindeki hasret büyüyor, bulunduğu yer gitgide daha yabancı hale geliyordu. İnsanlara güvenemiyordu bu yüzden gece gözleri açık uyuyordu.

Adam ona baktı, anlamıyordu. Onun orada nasıl hissettiğini anlamıyordu. Bu işkencenin bir sonu yoktu. Her seferinde ölene kadar burada kalacağına daha çok inandırıyor kendini. İnsanların değimiyle müebbet yemiş bir mahkum gibiydi. Bir içinde yüzdüğü camdan fanusa, bir de tepesindeki boşluğa baktı. Gözlerinden akan yaşlar suya karıştı. Onun da duyguları yok muydu? Sadece insanlar değil balıklar da ağlardı. Ama küçük bir farkla; Balıklar insanların ağladığını görürken, insanlar balıkların ağladığını göremezdi.

NÖTR ADAMLAR

Lumi

*Sadece kelimeleri yok etmek yeterli miydi?
Kelimeleri yok etmek o kelimelerin anlattıkları olgulara nasıl etki yapardı?*

“Ne yani, şimdi kelimeleri hecelersek o kelimeler yok mu oluyor?”

“Evet.”

Bunu bana dedikten sonra elindeki torbayı sallayarak uzaklaşan adama güvenmek daha doğrusu inanmak için hiçbir sebepim yoktu. Tesadüfen aynı duraktan aynı otobüse binmiş ve yan yana oturmuştuk. Yolun yarısında bir anda kelimeleri heceleyerek yok etmekle ilgili bir şeyler anlatmaya başlamıştı. Anlattıkları çok gerçek dışıydı, geçen gece gördüğü rüyayı anlatıyor gibiydi. Ama ben yine de sonuna kadar dinledim. Çünkü; birincisi insanların sözünü kesmek hiç hoş değildir ve ikincisi anlattıkları gerçek dışı olsa bile eğlenceliydi. İnsanların sözünü kesmeyen kibar bir insan olma çabalarım yüzünden inmem gereken durakta inemedim ve adamla beraber son durağa kadar gittim. Otobüsten indikten sonra gökyüzüne baktı, hava yavaşta kararmaya başlamıştı. Bulutlar batı ufkunda turuncuyla pembe arasında bir renkтейdi. Başını tekrar gökyüzünden yeryüzüne indirdi sonra yüzüme baktı. Sanki bir onaylama bekliyor gibiydi. Bende onun onaylamasını sağlayacak bir soru sordum ve o da kısa bir onaylama cevabı verdi. Tüm bu saçma onaylama ritüelinden sonra da vedalaşmadan ayrıldı.

Telefonumu çıkarıp eve nasıl dönebilirim diye bakmaya başladım. Saatin ne kadar geç olduğunu ve küçük ilçemizden seyrek geçen otobüsün son seferini kaçırdığımı öğrenip içimden kibar bir küfür dile getirdim.

Eve kadar yürümem gerekecekti ve bacaklarım da en az benim kadar isteksizlerdi. Ama istemesem de o yolu yürümem gerekiyordu. Yolda yürürken kendi iç sesim yerine müzik dinlemek harika bir fikir olurdu, eğer kulaklığımı evde unutmamış olsaydım. Ben de mecburen iç sesimle muhabbet ederek yürümeye başladım. Düşüncelerim tuhaf adamın anlattığı tuhaf hikayeye takıldı ben de orada bıraktım. Düşünebilme yeteneğinin bahşedildiği insan ırkının neden düşünebilen makineler üretmekte ısrarcı olduğu hakkında düşünmektense bu eğlenceli hikaye hakkında düşünmeyi tercih ettim, kim olsa aynını yapardı. Sadece heceleyerek kelimeleri yok edebilme düşüncesi bana yok etmek istediğim kelimeleri hatırlattı; yalan, kötülük, nefret ... Tüm bu kelimeler yok olsa hiç de fena olmazdı. Ama peki yanlışlıkla yok edilmemesi gereken kelimeleri yok edersek? Ya-lan demek yerine ya-kın dersek yanlış kelimeyi yok etmiş olurduk. Peki eğer bu doğruysa bunu kimler biliyordu, klişe ifadeyle “bu kötü adamların eline geçmemeliydi”. Ama kö-tü diyerek kötü kelimesini yok edersek o zaman birinin kötü olduğunu anlamak imkansız olurdu. “Kötü adamlar” tarihten silinir yerini “nötr adamlar” alırdı. Nötr kötü sayılamayacağı için de bu kötü insanları suçlayamazdık. Sadece kö-tü diyerek bir kelimeyi hecelese, yeryüzünün gece ve gündüz tarafında yaşayan tüm kötü insanlar birden kanatsız

meleklerle mi dönüşürdü? Sadece kelimeleri yok etmek yeterli miydi? Kelimeleri yok etmek o kelimelerin anlattıkları olgulara nasıl etki yapardı? Bir dili tamamen yok etmek mümkün müydü? Yok ettiğimiz kelime tüm sözlük, kitap, reklam panosu ve ürün ambalajlarından da silinecek miydi? “Su” gibi tek heceli kelimeleri yok etmek mümkün değil miydi? İnsanlar yok edilen kelimelerin yerine yeni kelimeler bulacaklardı, o zaman kelime yok etmek ne işe yarayacaktı? Biz bilim kurgu filminde mi yaşıyorduk bu nasıl bir senaryoydu? Eğer bu hikayeyi uzatıp ortaokuldan kalan ve kompozisyon yazmaktan ileri gidemeyen yazarlık tecrübemle birleştirip bir senaryo yazsam satabilir miydim? Eğer senaryom film olursa ve ödül kazanırsa film festivallerine davet edilirdim, böyle bir yerde giyecek yeterince şık bir kıyafetim var mıydı? Düşünebilen makineler hakkında düşünmek daha iyi bir fikir miydi? Cevapları beni hiçbir yere ulaştırmayan ve domino taşları gibi peş peşe kafamın içinde devrilen bu sorular aklıma nereden geldiyse gelmişti ve benim yolum bitmişti. Kulaklığımın olması gerektiği cebimden anahtarımı çıkardım, kapıdan içeri girdim, koridorun ışığını açtım ve eve gelmiş olmanın verdiği rahatlıkla hoparlörden sevdiğim bir şarkıyı dinlemeye başladım.

Kelebeğe Mektuplar 1

MEKTUP

G.Nore

EKİM | 2023

Sevgili kelebek,

Bugün insanların içlerinin aslında ne kadar da boş olduğunu gördüm.

Yapılan onca aktivite, geçirilen onca zamandan sonra bazı şeyleri bir çırpıda silebiliyorlar.

Görmezden geliyorlar ve de bu sanki benim suçmuş gibi göstermek için can atıyorlar.

Gözlerimi kapatıp ne kadar düşünsem de dayanabileceğimi zannetmiyorum.

İşkence gibi geliyor hayat, her gün aynı şeyleri yapıp sürekli aynı duyguları paylaştığını düşünmek ama yolun yarısına bile gelememek...

Peki neden böyle yapıyorlar sevgili kelebek?

Neden üzüyor insanlar birbirlerini? Neden yıllarını beraber geçirdikleri insanları bir olaydan ötürü siliyorlar ya da bunu nasıl yapıyorlar?

Canları hiç mi acımıyor?

Ben artık çok yoruldum sevgili kelebek.

İnsanların beni güzel bulması için o kadar zaman harcadıktan sonra bir günlük hayatımda bunları yaşamak...

İnsanlar neye sahip olduklarının farkında bile değiller.

RENKLER

Yazar ve Sanatçı: Tan

Yıllar yıllar önce, insanlar daha bu kadar çoğalmadan, üç büyük kardeş vardı. Bütün renklerin atasıydı bu üç kardeş. Kırmızı, Mavi ve Sarı. Hepsinin karakterleri ve özellikleri çok farklıydı. Hatta bu özellikleri yüzünden bazen aralarında sorunlar çıkabiliyordu.

Mesela Kırmızı, çok hareketli ve asiydi. Kimse onu tutamaz, emir veremezdi. Bazen ortalığı karıştırırdı. Affetmezdi. Kırmızı ateşin, kanın rengiydi. Durdurulamazdı. Öteki kardeşleri gibi değildi.

Mavi, tek görevi Kırmızı'yı yatıştırmak gibi hissederdi. Sakindi. Asla kapalı alanda kalmaz, korkardı. Sonsuzdu. Huzur verirdi, kimin sıkıntısı olsa ona gelir, çare arardı. Savaştan nefret ederdi. Sanki insanları hipnotize eder, rahatlatırdı.

Ama bu sıralar Sarı ve Kırmızı'nın kavgalarını ayırmak ile uğraşıyordu.

Sonra Sarı, evet güneşin insanların gözüne yansıyan rengiydi. Parlaklığı göz kamaştırıcı renk. Biraz özgüven veren, biraz da hüznü hatırlatan renk belki. Çok değişkendi, bazen mütevazı biri olabilirdi, bazen özgüveni tavan yapmış bir egoist olabilirdi.

İşte, dünyada bu üç kardeşten başka renk yoktu. Ve bir şekilde geçiniyorlardı.

O büyük kavga çıkana kadar...

Güneşli bir gündü. Mavi, evinin balkonunda oturmuş manzarayı seyrediyordu. Yeni yeni ortaya çıkmaya başlayan ilkbahar havasını içine çekti. Kendi kendine düşündü, mavi olduğu için kendini şanslı hissediyordu. Kırmızı ya da Sarı gibi olmak istemezdi. Halinden gayet memnun bir şekilde gülümsemişti ki, aniden bağırışma sesleri geldi.

'Yine Sarı ve Kırmızı mı?' diye düşündü. Ön bahçeye çıktığında Kırmızı'nın elinde bir bıçak görünce beyninden vurulmuşa döndü. Bu önceki kavgalar gibi değildi. Bu sefer kim kimi kızdırmışsa, sonu kötü olabilirdi. Hemen Kırmızı'ya yaklaştı. Onu bir şekilde vazgeçirmesi gerekiyordu, "O elindekini bırak. Ne yapmaya çalışıyorsun? O senin kardeşin!"

"Sen bu sefer karışmayacaksın! Neler yaptığını duysan bana hak bile verirsin!" diye bağırdı Kırmızı.

Mavi şaşırılmıştı,

"Yine de bu eline bıçak alman gerektiği anlamına mı geliyor!"

Kırmızı bir elindekine bir de Sarı'ya baktı,

"Söylesene! Arkamızdan neler çevirdiğini söylesene!"

Sarı teslim olmuş vaziyette bekleyen ellerini indirdi. Mavi'nin yüzüne bakıp,

"Sadece benim gibi görünenlerle tanışmak istedim."

O sırada hemen Kırmızı söze atladı:

"Ne? Tanışmak mı? Güldürme beni, bu alçak kendi gibi bütün Sarıları toplayıp bizi yok edecek!"

Mavi çok şaşırılmıştı. Başka Sarılar olduğunu biliyordu, buna şaşırılmamıştı. O, sadece kardeşinden böyle bir şey asla beklemezdi. Kırmızı'ya ve elindeki bıçağa baktı,

"Ben de ne kadar Sarı toplarsa toplansın beni asla yenemeyeceğini söyledim." dedi Kırmızı.

O günden sonra Kırmızı ve Sarı konuşmadılar. Mavi de Sarı'ya karşı mesafeliydi artık. Onun başka Sarılarla görüşmesini yasakladılar. Ama o pes etmiyor bir şekilde kendi nesliyle iletişim kuruyordu. Bunu fark eden Kırmızı'nın aklına hain bir plan geldi. Kendi de aynı şeyi yapacaktı. Sarı kendi nesliyle onun kapısına dikildiğinde hazırlıklı olmalıydı.

Evet, bu Mavi'yi hiç mutlu etmeyecekti ama bunu hem de onun iyiliği için yapıyordu.

'Bugün beni köşeye sıkıştıran, bir gün ona da aynısını yapar.' diye düşündü ve bir savaş için dünden hazır olan kırmızılarla anlaştılar.

Komut verildiğinde Sarı'yı köşeye sıkıştırıp sonunu getireceklerdi. Zavallı kardeşi Sarı odasından çıkarken gafil avlanmıştı.

Kırmızı'nın ona sapladığı bıçak, Sarı'nın kıyafetinden turuncu bir sıvı akıtıyordu.

Feryatlarını duyan öteki Sarılar ile Kırmızılar arasında akla hayale gelmeyecek büyüklükte bir savaş çıktı. Derin kavganın içinde kimin kanının nereye aktığı belli bile olmuyordu.

Belli olan ve dikkat çeken tek şey turuncu kana bulaşan renklerin kendi renklerini kaybedip turuncuya dönmesiydi.

Böylece Turuncular kendilerini keşfetmiş oldular.

O büyük olaydan sonra Kırmızı hapsedildi.

Kardeşi Sarı, turuncular içinde hayatını kaybetmişti ve Mavi olayın yasını tutuyordu.

Nasıl ikisinin bu kadar ileri gidebildiğini aklı almıyordu.

O da kendi neslini toplayacaktı ama bu herhangi bir savaş başlatmak için olmayacaktı. Bu toplanış çıkan her türlü savaşı önlemek için olmalıydı. Nihayet bir gün farklı yerlerden bir sürü Mavi, soluğu büyük bir salonda aldı, "Bildiğiniz üzere iki kardeşim birbirine düştü ve ağır kayıplar verildi. Bunun tekrarlanmasını önlemek için Maviler olarak toplanmamızı öneriyorum.

Hiçbirimiz onlar kadar savaş yanlısı değiliz. Siniri dinmemiş Sarılarla, intikam almaya ant içmiş Kırmızılarla ve yeni yeni gruplanmaya başlamış Turuncularla ancak biz ilgilenebiliriz."

Bu konuşmadan sonra bazı Maviler hapisanelere muhafız olarak gönderildi. Bazıları savaştan sonra şehrin düzeniyle ilgilendi. Bazıları ise kimliklerini gizleyerek Turunculardan haberler getiriyordu.

Sadece haftalar geçmişti, günlerini hapisanede geçiren Kırmızı'nın gözü intikam ateşinden başka şey görmüyordu. Bir şekilde Sarı'nın ölüp ölmediğinden emin olmalıydı. Esaret hiç ona göre değildi. Bu yüzden Mavilerden olan muhafızı, yemek sırasında kendi bıçağıyla bıçakladı. Bunu gören öteki muhafızlar da olaya katılınca etraf yine kavga yeri olmuştu. O gün oradan sağ çıkabilen tek kişi Kırmızı'ydı, fakat kaçtığı anda kendi kardeşiyle karşı karşıya geldiğinde çabalarının boşa gittiğini anlamıştı. Mavi her zamanki gibi hayal kırıklığına uğramak yerine yerinde bir karar verip Kırmızı'nın asılmasını emretti. Böylece Sarı, kardeşi Kırmızı tarafından bıçaklanmış, Kırmızı ise Mavi tarafından asılmıştı.

Şehre sükunet hakim olurken Turuncuların eylemleri bastırılıyordu. Başka bir savaş için kimse hazır değildi. Mavi Kırmızı'nın kendi yoldaşlarını öldürdüğü o olayı bir türlü unutamıyordu.

Aslında o olayı unutamayan birisi daha vardı. Her şeyi görmüştü ama muhafızların yanında olmadığından kendisine hiçbir şey olmamıştı. Gözü dönmüş Kırmızı'yı değil muhafızlar, bütün Maviler bir araya gelse engelleyemez gibiydi.

Olayı görürken dikkatini çeken bir nokta vardı. Bıçaklanan Mavi'nin yaralarından akan sıvı daha önce kendisinin görmediği mor rengiydi. Fakat hem mor sıvı kimseye bulaşmadığından hem de herkes öldüğünden kimse renk değiştirmemişti. Olayı dışardan izleyen Mavi kişi bunu daha derin araştırmaya karar verdi. Akan her farklı renk görenleri cezbediyordu. Hipnoz olmuş gibi onun yolunu takip ediyorlardı. Dünyanın uzun yıllardır beklediği değişim kapıyı çalmıştı.

Gözünü kendi ordusunu oluşturma şevki bürüyen Mavi kişi, araştırmaların sonucunda Kırmızı biriyle kan değiştirmesi gerektiğini bulmuştu.

Aylardır hapsedilen Kırmızı bir askerin koğuşuna gidip onunla anlaştı. Onu oradan çıkaracak ve kendi asil Mor gruplarını oluşturacaktı.

Fikir Kırmızı'nın oldukça hoşuna gitmişti. İçeriden kaçtığı gün kendisini kurtaran Mavi ile kendilerinde açtıkları küçük kesikleri birleştirmişlerdi. Onlar Mor ordunun ilk üyesiydiler. Yaşayan tek kardeş Mavi çığrından çıkan işlerin farkındaydı.

Bir gece bir rüya gördü. Rüyasında kambur, siyah pelerinli, elinde kendi gibi siyah olan asasıyla bir adam kendisine tekerleme gibi bir şey mırıldanıyordu,

"Bulaştığında iki kardeşin kanı birbirine,
Başlamış olacak sonu getiren büyük çekişme.
Gruplarınız arasına ayrılık tohumları düşecek,
Tohumlar büyüüp rengarenk çiçekler
olacak..."

Gün doğduğunda bu sözlerle uyanan Mavi, adamlarına siyah kişiyi bulup getirmelerini emretti. Oysa kendi bile böyle birisi olup olmadığını bilmiyordu. Bildiği tek şey kehaneti daha ayrıntılı öğrenmesi gerektiği idi. Görevlendirilen Maviler şehir şehir gezip, insanlara Siyah ihtiyarı sordular. İlk başta umutsuzca verilen cevaplar bir gün yaşlı bir kadının bir adres vermesiyle değişmişti. Adres büyük bir ormanın küçük bir kulübesini gösteriyordu. Adamlar tereddütsüz yola

koyuldular. Bir hafta içinde kulübenin olduğu ormana varmışlardı. Fakat beklediklerinin aksine burası tek kulübenin olduğu ıssız bir orman değildi. Küçük bir şehri andırıyordu, sokaklar hiç görülmemiş şekilde bakımlı, evler tertemizdi. Durum karşısında şaşırılmış Maviler oranın insanlarını gördüklerinde daha da şaşırılmışlardı. Bazısı bembeyaz bazısı simsiyahtı. Hep birlikte gari ama hoş bir tablo oluşturuyorlardı.

Maviler bütün şehri gezse-
ler de yaşlı adamdan iz
bulamadılar. Aksi gibi şe-
hirde yaşayanlar tama-
men gençlerden ibaretti.
Bir kaç genç bulup durumu
anlatınca gençler gönüllü
olup onlarla ülkelerine ge-
leceklerini söylediler.

Yollarda geçen uzun gün-
ler sonunda kendi ülke-
lerine vardıklarında etraf
hiç olmadığı kadar değiş-
mişti. Artık sokakta sadece
birbiriyle konuşan renk kü-
meleri vardı. Devlet işle-
rinde görevlendirilmiş Ma-
viler, geçmişte yaşanan
savaştan sağ kalabilmiş
Sarılar, mahkum kıyafeti
giyen Kırmızılar, ilk savaştan
doğan Turuncular, bir
Kırmızı ve Mavi'nin anlaş-
masıyla ortaya çıkan Mor-
lar.

Bu sahne karşısında mu-
hafızlar kadar Siyah ve
Beyazlar da şaşırmişti.
Ortam onlara fazlasıyla
renkli gelmişti. Muhafızlar
yollardayken o kadar işin
altından çıkamayan Mavi
yataklara düşmüştü. Artık
kehanetin gerçekleşeceği-
ne tüm kalbiyle inanıyordu.
O gün çok yakındı, savaş
günü çok yakındı.

Ülke Siyah ve Beyaz'ın
gelmesiyle tam bir renk
alayına dönmüştü. Grup-
laşmalar daha da
çoğalmıştı. Artık farklı
renkler birbirinden alışveriş
bile yapmıyorlardı.

Bazıları sevdiklerini kaybettiklerinden hüzünlüydü. Bazıları ise bu
hüzünü içlerinde biriktirip nefrete dönüştürmüştü. Onlar her yere
damlamış benzinlerdi ve küçük bir kıvılcım isteklerini yerine
getirebilecek güçteydi.

O küçük kıvılcım saygı duyulan, hayatta kalmayı başarabilmiş tek
kardeşin ölümüyle tutuşmuştu. Mavi'nin ruhunun göğe yükselmesiyle
ve bütün Mavilerin geri çekilmesiyle herkesi birbirine düşüren kavga
başlamış oldu.

Savaşın ayrıntılarından bahsetmeyeceğim, söyleyebileceğim tek şey
bu dünyanın o güne kadar gördüğü en karmaşık savaş olmasıdır.
Birbirine karşı duran o kadar çok taraf vardı ki, kendileri bile sadece
renklerine göre ayırıyorlardı. Bu yöntem yandaşlarını ayırmanın tek
yolu gibi görünüyordu. Fakat bunun sona ermesi çok uzun sürmedi,
çünkü kana bulanmış her asker renk değiştirmeye başlamıştı. Böylece
o kargaşada Yeşil cephesi de doğmuş oldu.

Ruhunu göklere teslim etmiş Mavi her ayrıntıyı dikkatlice izliyordu.
Hatta savaşın sonuna kadar bıkmadı ve izledi. En son gördüğü
manzara bütün ülkenin, tarafların kanlarıyla rengarenk boyanmış
olduğuydu. Her cephe ölümden sonra dünyaya bir hatıra bırakmış
gibiydi.

Şimdi belki "Mavi savaşa katılmadı, o ne bıraktı dünyaya?" diye
soracak olursanız diye söylüyorum, o belki yeryüzüne bir şey
bırakmamış olabilir, ama tüm gökyüzü sonuçta ona aitti. Ve
gökyüzünün rengini yansıtan tüm sular da Mavi'nin aynaya
bakmasından farksızdı.

Böylece kehanet gerçekleşti, atalarının kanıyla dünya renkli bir yer
oldu.

İletişim Bilgileri

Visal Blog:

<https://blogvisal.wordpress.com/>

Spotify:
Visal Podcast

Instagram:

@visalblog_

Youtube:
Visal Blog

1000Kitap Uygulaması:

Visal_Blog

Threads:
@visalblog_

Bu yolculuğumuzda siz de bize katılın! Paylaşılmasını istediğiniz yazılarınızı sizden gelenlervisal@gmail.com mail adresine word belgesi olarak gönderin. Dilek ve görüşlerinizi yorumlarda belirtebilirsiniz.